

דף צט.

עין משפט ג.

או"ח סימן שנ סעיף ב

עין לעיל דף צח: עין משפט אות ז.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רמב סעיף כט

כמ. לז. אם אדם רקק בפני רבו הרי הוא בכלל "כל משנאי אהבו מות".

הגה: ודוקא כיחו שהוא דבר שיצא מגופו בכח, אבל רוק בעלמא מותר דאנוס ש הוא לרוק.

עין משפט ו.ז.

או"ח סימן שנ סעיף א

א. יכול אדם לעמוד ברה"י ולהוציא ידו לרה"ה ומטלטל שם חפצים המותרים בטלטול ^ה שאינם צריכים לו ^א ברה"י שעומד שם, ובלבד שלא יעבירם ד' אמות ברה"ה ^ב ולא חיישינן שמא יביאם אליו כיון שאינם צריכים לו במקום שעומד שם.
ה"ה שמותר לעמוד ברה"ה וליטול המפתח מרה"י ^ג ולפתוח שם ברה"י ^ד, וכן לעמוד ברה"י ולפתוח שם ברה"ה.

א. ב. לא יעמוד ברה"י ויוציא ראשו לרה"ה וישתה שם או להיפך, אלא א"כ יכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה שם, מכיון שהוא צריך למים ^ה חוששין שמא יביאם אליו.

ש. ואם אכל דלעת ודייסא ונזדמן לו בפני רבו יפלוט אותו בפני רבו משום שיש בזה סכנת נפשות. ש"ך ס"ק מ"ז.

ת. משנה עירובין צ"ח וכת"ק.

א. ואפי' הם כלים נאים, מ"ב אות ב'.

ב. ואם העבירו ד' אמות ברה"ה חייב ואפי' הגביהו יותר מעשרה באויר ר"ה כיון שלבסוף הניחו על הארץ, רש"י ורמב"ם ותוס', מ"מ פ' י"ב הלכה י"ד. ומ"ב אות ב'.

ג. שמונח שם מכבר, ומיירי שאין איסור הוצאה במפתח כגון שהמפתח תחוב כבר במנעול מבפנים או שיש איצטבה מבחוץ ועשויה במחיצות כדין רה"י, מ"ב אות ג'.

ד. ולא חיישינן שיוציאו אצלו דמדוע יוציאו כיון שאין צריך לו בחוץ כלל.

ה. ואפי' המים נתונים בכלים שאינם נאים אסור לפי שהמים או האוכל או המלבושין צריכים לו במקומו, מ"ב אות ו'.

- א. ג. מותר לעמוד ברה"י או בר"ה ולשתות בכרמלית או להיפך^י.
- א. ד. יש מפרשים דחפצים הצריכים לו היינו כלים נאים שהוא צריך להם, אבל באינם נאים מותר^ז לשתות בהם אע"פ שלא הוציא ראשו ורובו, אלא שהושיט צוארו בלבד. ושאר טילטולים חוץ מכלי שתיה אפי' שהם כלים נאים מותר לטלטלם אם הוא לא צריך להם במקום שעומד שם, שלא גזרו אלא בכלים נאים ושותה בהם כיון שמקרבן לפיו.

דף צט:

עין משפט ב.ג.ד. או"ח סימן שנא סעיף א

- א. א. לא יעמוד אדם בר"ה ויחבר ידו לצינור לקבל המים משם כיון שצינור זה נמצא בתוך ג' טפחים לגג נחשב כגג ואסור^ח בין אם הצינור למעלה מעשרה בר"ה בין למטה מעשרה, אבל מותר לקלוט מן האויר^ט אפי' אם ידו תוך ג' לצינור^י.

- א. ב. היה הצינור בולט ג' טפחים מן הגג וכן כל צנור שבולט ג' טפחים יכול לחבר ידו אליהם ולקבל המים^כ, וכגון שהצנור אין בו ד' על ד' והם למטה מעשרה, אבל אם יש בהם ארבעה טפחים על ארבעה^מ

י. דאין גוזרין גזירה לגזירה.

ז. והעיקר כסברא הראשונה, א"ר ומ"ב. וא"כ יש להחמיר גם באינם נאים, וזה גם סתמא של מר"ן השו"ע.

ח. משנה עירובין צ"ט ובגמ' ורש"י, דכיון שהצינור הוא בתוך ג' טפחים לגג הוי לבוד ודינו כגג וא"כ הוי מוציא מרה"י לרה"ה.

וה"ה דאסור לחבר לצינור הזה פיו או כלי, מ"ב אות א'.

ט. דאויר ר"ה למעלה מעשרה הוא מקום פטור, ואם הוא למטה מעשרה טפחים הוא ג"כ רשות הרבים וידו היא ג"כ ברשות הרבים ואין איסור בזה.

י. דלא אמרינן בזה לבוד לצינור, לבוש.

כ. דכיון שבולט ג"ט אין דינו כגג.

ל. דאז הוי מקום פטור.

מ. דדינם ככרמלית ואסור.

או אפי' אין בהם ד' על ד' והם למעלה מעשרה אסור.^ג

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן שנר פ"א

א. בור בר"ה וגדר מסביבו, אם הבור עומד בתוך ד' טפחים^ה לרה"י, מותר למלאות ממנו לרה"י^ז אפי' אין הגדר גבוה עשרה^פ, ואם הוא רחוק ד' טפחים מרה"י אין ממלא ממנו^צ אלא א"כ יהיה הגדר מסביבו גבוה עשרה^ק.

עין משפט ז.ז.

או"ח סימן שנר פ"ב

ב. אשפה בר"ה שגבוהה עשרה טפחים^ר, ורחבה ד', אם היא של רבים מותר לזרוק לה אשפה מרה"י^ש הקרוב לה.

ג. ^ודגורנין שמא יהיה בהם רוחב ד' והוי רשות היחיד, אבל בפחות מעשרה מותר דגם אם יהיה בהם ד' על ד' הוי כרמלית ולא גזרו בה, ועיין מ"ב אות י'.
 ד. ^זמשנה עירובין צ"ט, מכיון שיש הפסק פחות מד' טפחים לא דורסים בו רבים והוי מקום פטור. מ"ב אות ג'.
 ה. ^חהיינו מאותו צד הסמוך לרה"י, בין שהוא עומד בין רה"י לבור ומוציא המים מהבור ומניחו ברה"י אצלו, בין שהוא עומד בבית ברה"י ומשלשל הדלי לבור דרך חלון הבית וחוזר ומכניסו לבית מלא מים, והטעם בכל זה שמוציא מרשות היחיד לרשות היחיד דרך מקום פטור. מ"ב אות ד'.
 ו. ^טהיינו רק בצירוף הבור דהיינו עומקו ואפי' הכי הוי רשות היחיד, שבור וחוליתו מצטרפין לעשרה, וה"ה אם לא היה גדר כלל מסביב לבור אבל הבור בעצמו עמוק עשרה. מ"ב אות ה'.
 ז. ^ידאם רחוק א"כ לא הוי מקום פטור אלא ר"ה.
 ח. ^{יא}ואין ממלאין ממנו אפי' דרך החלון שהוא מטלטל מרה"י לרה"י דרך אויר ר"ה. מ"ב אות ז'.
 ט. ^{יב}שאז הדלי ששואב ממנו הולך למעלה מעשרה שאז שם מקום פטור, ושוב הוי ממלא מרה"י לרה"י דרך מקום פטור, ובעינן ג"כ שהחלון יהיה גבוה עשרה טפחים מן קרקע ר"ה שאז הדלי לא ראה כלל אויר ר"ה.
 י. ^{יג}והעומד בר"ה ומוציא בדלי עם החבל מן הבור חייב על הוצאת המים, וגם אם עומד בכרמלית אסור מדרבנן. מ"ב אות ח'.
 יא. ^{יד}ואם אינה גבוה עשרה יש לה דין כרמלית ואסור לזרוק לה מרה"י.
 יב. ^{טו}אפי' אם האשפה רחוקה מן הכותל ד' טפחים, ויש על מקום הפסק שבניהם דין ר"ה, ובלבד שהחלון יהיה ג"כ גבוה עשרה מרה"י שאז הזריקה היא מרה"י לרה"י דרך למעלה מאויר עשרה שאז הוא מקום פטור.
 יג. ^{טז}ומש"כ השו"ע הקרוב לה בא לאפוקי אם רחוק שעלול לזרוק ויפול לרה"ה. מ"ב אות י"ב.
 יד. ^{יז}וא"צ עירוב כיון שאין שם דיורין.

הגה: ולא חוששין שמא יתגלגל מהאשפה לר"ה ויבא לטלטלו ד' אמות.

ב. ג. אם האשפה היא של יחיד אסור לזרוק אליה, משום שהיחיד עשוי לפנותה, ויבואו לשפוך אח"כ שם כדרכן ונמצאים שופכים בר"ה.

עין משפט ט.י. או"ח סימן שסב פעיף א

א. א. כל מחיצה שנעשתה שלא לדור^ה בתוכה אלא לצניעות או לשמור דברים בתוכה או לישוב בה כדי לשמור השדות, אינה מחיצה לעשות מה שבתוכה מוקף לדירה אלא מחיצה לטלטל מה שבתוכה וע"כ אם המקום יותר מבית סאתים לא הוי מחיצה לטלטל בכולה^א כמו במחיצה לדירה.

א. ב. אילן שענפיו יורדים למטה מג' טפחים מן הארץ^ב ועיקרן במקום חיבור לאילן גבוה מעשרה חשובים כמחיצה לטלטל ומותר לטלטל בכולו^ג ובלבד שימלא האויר שבין הענפים בעצים או בקש^ד ויקשור הענפים שלא ינידם הרוח, שכל מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה אינה מחיצה כלל.

ודוקא עד גודל בית סאתים אבל ביותר מסאתים אפי' נטעם לשם מחיצה כיון שאינו עשוי לדור בתוכו לאו מחיצה^ה.

ת. עירובין כ"ו.

א. אלא בד' אמות בלבד.

ב. דהוי לבוד, ממשנה עירובין צ"ט.

ג. אפי' במקום שאינו גבוה עשרה טפחים דהוי ליה חורי רה"י, מ"ב אות ו'.

ד. ע"י המילוי מתחזקת המחיצה שלא תתנדנד ע"י הרוח, וג"כ צריך קשירת הענפים בארץ, מ"ב אות ז'.

ה. מ"מ אם מילא הקש לשם דירה ממש אפי' לא נטע האילן לכך הוי מחיצה אם רוב הדופן מקש. מ"ב אות י' ממ"א.